

Dezamăgire în slujba pentru Domnul ...?!

Timpurile lui Ieremia

Versete călăuzitoare: Ieremia 42

Introducere de H. Smith:

Articolul care urmează a fost scris în anul 1860 și publicat într-un periodic lunar mult citit în timpul acela. Dacă erau cuvinte potrivite pentru timpul de atunci, cu cât mai mult pentru zilele noastre [1930], în care a crescut greșeala și slăbiciunea în poporul lui Dumnezeu. Articolul acesta este publicat încă o dată în speranța ca fiecare creștin sincer să fie încurajat să meargă pe drumul despărțirii și să năzuiască după dreptate, credință, dragoste și pace, având în vedere marea slăbiciune, și cu toată îndepărtarea multor credincioși de pe calea despărțirii. Unii, ca și Ieremia, pot privi în urmă la timpuri mai bune în poporul lui Dumnezeu și în contrast cu acele timpuri deplâng starea în care ne aflăm noi astăzi. Dacă astfel de experiențe nu ne mână spre Domnul, atunci ele pot genera un sentiment de dezamăgire, care ne expune pericolului să renunțăm la luptă și să fugim de exerciții, prin aceea că urmărim o cărare mai ușoară într-o părtășie mai largă sau mai strâmtă decât aceea care ne-a fost prescrisă în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu ar trebui noi să găsim în astfel de împrejurări din istoria lui Ieremia, în condițiile, în care el a lucrat, în duhul, în care el a lucrat, și în exercițiile, prin care el a trecut, învățături suficiente pentru zilele noastre și încurajări, la care să privim, la care să ținem cu tărie și pe care ar trebui să ni le însușim?

Slujba profetului în starea grea, felurită a lui Israel prezintă harul și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Timpurile, în care El l-a trezit și caracterul logic al slujbei lui fac istoria fiecăruia din ele deosebit de atrăgătoare, însă între toate timpurile, în care profeții au profețit, niciunul nu a fost așa de dureros ca timpul lui Ieremia.

Ieremia stă înaintea noastră așa de mare nu numai din cauza lucrării deosebit de binecuvântate – dimpotrivă: succesele lucrării nu sunt niciunde așa de mici ca la el. Slujba lui Moise vorbește în chip minunat despre starea poporului lui Dumnezeu. Ea a avut loc sub jugul greu al lui faraon și ea a încetat având în vedere țara făgăduită. Iosua s-a despărțit de ei atunci când ei au luat țara în posesiune. Istoria diferiților eliberatori dinaintea zilelor lui Samuel ne dau o relatare despre biruințele câștigate. Fiecare din ei lasă în urma lor urmele pașilor lor pe drum, și ne arată că drumul acesta a fost parcurs. La fel a fost mai târziu cu profeții. Zilele lui Ilie și Elisei au fost caracterizate de timpuri ale bunătății lui Dumnezeu față de un popor necredincios, dar dacă întrebăm, care erau urmările profețiilor lui Ieremia, nu vedem altceva decât pustiire și decădere, și treptat îl pierdem în marea dezordine.

În același timp vedem slujirea neîntreruptă, credincioșia neobosită, și anume atâta timp cât era o parte din poporul ajuns în decădere, față de care el putea să fie credincios. Alții, care au fost înainte de el, au profețit lui Israel unde vor duce căile de neascultare și împotrivire, însă soarta lui Ieremia era să rămână în corabie, până ea se va sfârâma. El a atenționat mereu cu privire la

stâncile amenințătoare care le stăteau în față, dar Israel nu le-a luat în seamă. El a fost folosit de Dumnezeu până în ultimul moment, ca să le sfătuiască cu insistență conștiința cu privire la starea lor tristă, dar fără succes; și chiar după ce o mare parte a poporului a fost dusă în captivitate, el a rămas să conducă rămășița încăpățânată rămasă în țară; însă numai pentru a avea parte de aceeași îndărătnicie și hotărâre a lor fermă de a pieri.

Cuvântul Domnului a venit la el în al treisprezecelea an al domniei lui Iosia, într-un timp de binecuvântare și reînviore. În anul al optsprezecelea s-a sărbătorit Paștele despre care se spune: „N-a fost Paști ca acesta sărbătorit în Israel din zilele profetului Samuel” [2 Cronici 35.18]. Ieremia a avut parte de acea bucurie. Deseori m-am gândit, cât de mult depinde de un început bun al unui mers creștin. Cât de ușor primește inima ce se petrece în jurul ei, fie bun fie rău. Cine a trăit în timpuri ale unei stări sănătoase a Casei lui Dumnezeu, cine a simțit lucrarea Duhului, acela savurează prin aceasta avantaje care nu sunt partea generală a Bisericii lui Dumnezeu. De așa natură erau zilele de început ale lui Ieremia în zilele lui Iosia; căile lui erau înconjurate de binecuvântări și pe lângă aceasta erau binecuvântări cum din zilele lui Samuel nu au mai fost savurate în Israel.

Ieremia deplânge zilele trecute ale lui Iosia. Aceste bucurii înfloritoare au fost de durată foarte scurtă. Există însă o legătură strânsă între bucuria părtășiei și lupta credincioasă. Se va găsi puțin una fără cealaltă. Ieremia a savurat băutura nobile a binecuvântărilor, care au fost prevăzute din belșug, și din acest motiv a fost capabil să primească amărăciunea aceluia pahar, pe care Israel îl avea de băut.

Ultimul capitol al celei de-a doua cărți a Cronicilor ne arată cât de deosebit era el ca profet. Cuvintele lui au fost disprețuite, având rezultatul că Dumnezeu a lepădat pentru un timp pe poporul Său. Una din slujbele lui Ieremia din zilele acestea era – dacă am voie să exprim în felul acesta gândurile mele! -, să diminueze căderea lui Israel. O citire atentă arată cu câtă grijă s-a dedicat profetul nevoilor de atunci ale poporului, și este minunat să se vadă îndurarea lui Dumnezeu, care se arată prin el. Lui Iona i-a părut rău că judecata lui Dumnezeu nu a venit peste Ninive; însă îngrijorarea lui Ieremia era ca a părinților grijulii, care doresc cu plăcere să împiedice nenorocirea, care năpădește pe copilul lor neascultător, dar care, deoarece nu le reușește aceasta, doresc să liniștească plângerile împotrivoare ale aceluia copil prin simțămintele cordiale și lacrimi.

Cât de cu totul altfel procedăm noi în relațiile noastre cu frații noștri. Dacă văd egoism și neascultare, atenționez; îndrept atenția spre urmările care rezultă din aceasta; insistent reiau acele atenționări; dacă ele nu sunt luate în seamă, atunci vine nenorocirea, așa de rea sau mai rea decât a fost anunțată. Cât de înclinată este inima atunci să se înalțe în propria credincioșie și să lase sărmana pradă în seama ei în imprudența ei, în timp ce eu cu duh de superioritate îi spun: „Meriți toate acestea.” Inima lui Ieremia putea spune: „Și, dacă nu veți asculta aceasta, sufletul meu va plânge în locuri ascunse pentru mândria voastră și ochiul meu va plânge amar și va vărsa lacrimi, pentru că turma Domnului se va duce în captivitate.” De astfel de inimi și astfel de slujiri este nevoie astăzi.

În cartea acestui profet avem istoria acelei părți din Israel care nu a fost dusă în captivitate. Slujba lui Ieremia nu se terminase când cetatea a fost cucerită și zidurile au fost distruse. O inimă, asemănătoare celei a acestui profet, care stă credincioasă față de Dumnezeu și față de poporul său, va avea întotdeauna ceva de făcut. Locul deosebit, pe care el l-a ocupat, era acela de a conduce poporul la pocăință, să-l atenționeze; el nu a fost luat în seamă și judecățile lui Dumnezeu au venit.

Cei duși în deportare tocmai au fost duși în exil când înaintea lui stătea un nou câmp de lucru, și se poate presupune că ceea ce a avut loc a făcut din el un oaspete binevenit în casa israeliților sărmani, părăsiți. În capitolul 42 vedem această nouă lucrare, pe care Ieremia a găsit-o. Avalanșa distrugătoare a măturat totul, în mijlocul cărora el a umblat: pe împărat, pe preoți, pe conducători, templul, vasele; gloria lui Israel era dispărută. Cât de des am văzut noi că atunci când serviciile aparent nu sunt primite, slujitorul s-a retras. Dacă am lucrat pentru ceva, găsim deodată distrus tot ce a ieșit din mâna noastră, asemenea unui vas frumos distrus, înaintea lumii și înaintea noastră; lucrul nostru este în zadar și inima este descurajată și obosită. Niciodată nu a fost o nereușită mai deplină ca aceea care stătea înaintea ochilor profetului. Numai inima lui a rămas sănătoasă în mijlocul tuturor acestor lucruri, și el era pregătit pentru o lucrare nouă. Rămășița s-a strâns la el, mărturisirea lor pare să fie onorabilă, inimile lor sincere. „Fie bine primită acum cererea noastră înaintea ta și roagă-te pentru noi Domnului Dumnezeului tău, pentru toată rămășița aceasta – pentru că din mulți am rămas puțini, după cum ne văd ochii tăi – ca Domnul Dumnezeul tău să ne arate calea pe care să umblăm și lucrul pe care să-l facem” (Ieremia 42.2,3). Ieremia avea experiențe referitoare la inima omenească, însă înainte să acționeze ca mai înainte a spus: „Orice cuvânt vă va răspunde Domnul, vă voi spune.” După zece zile a fost dat răspunsul acelei societăți (Ieremia 42.9-22).

Inima poporului era îndreptată spre Egipt. Cu toată robia Egiptului, acolo este ceva care pare de dorit inimii naturale. Rămășița, obosită de eforturile prin care a trecut, căuta odihnă pentru carne. „De ne-ar fi lăsat Dumnezeu să murim în Egipt”, vine mereu din inimile israeliților. Acolo este ceva care atrage inimile noastre ale tuturor, ceva pe care carnea îl prețuiește, și nu este de mirare dacă putem spune: „Nu, ci noi vrem să mergem în Egipt, unde nu vedem război și nu auzim sunetul trâmbiței și nu înfometăm din lipsă de pâine.” Domnul să ne ferească de această odihnă de moarte. Inima dezamăgită este în pericol să se întoarcă înapoi aici. Când poporul a venit la Ieremia, a spus: „...ca Domnul Dumnezeul tău să ne arate calea pe care să umblăm și lucrul pe care să-l facem”. Dumnezeu poartă de grijă în timpurile de necaz. Niciodată nu a fost o zi în care Dumnezeu să nu binecuvânteze pe cel care s-a încrezut în El. Niciodată nu a fost un loc – oricât de greșit sau de părăsit ar fi fost -, unde Dumnezeu să nu fi întâmpinat pe cel apăsător al Lui. Cuvântul Lui era: „Dacă veți rămâne în țara aceasta, vă voi zidi și nu vă voi nimici, vă voi sădi și nu vă voi smulge; căci Îmi pare rău de răul pe care vi l-am făcut. Nu vă temeți de împăratul Babilonului ... Îi voi insufla milă de voi și se va îndura de voi și vă va face să vă întoarceți în țara voastră.”

Cuvintele profetului sunt desconsiderate, și cu toate amenințările, dacă se vor întoarce în Egipt, ei s-au dus curând acolo; încă o dată au procedat așa fel ca judecata lui Dumnezeu să vină peste ei. Ieremia se vede încă o dată respins. Neputincios să-i rețină prin făgăduințele de

binecuvântare sau să-i sperie prin amenințările cu judecata de la pornirea lor spre Egipt, puterea necredinței se arată așa de tare, că cu toate atenționările Iohanen, fiul lui Careah, și toate căpeteniile oștirilor au dus poporul în Egipt și împreună cu restul poporului și pe Ieremia. Însă și aici îl găsim cu un Cuvânt al lui Dumnezeu. Poporul întors în Egipt a ajuns curând să jertfească tămâie altor dumnezei. Dacă am ajuns odată într-un curent, acesta ne duce mult mai departe decât ne-am așteptat. Această rămășiță s-a așteptat ca în Egipt să nu mai vadă războiul sau să audă sunetul trompetei sau să sufere de foame, însă pe lângă aceasta au căzut în idolatria poporului acela. Cât de des am văzut noi în principiu același lucru. În timpul întregii istorii a lui Israel nu găsim o stare mai împietrită ca aceea în care s-a cufundat acum rămășița (vezi răspunsul ei dat lui Ieremia, Ieremia 44.15-19). Aici ni se pare că îl pierdem pe profet; nu ar trebui el să spună: „În zadar m-am trudit, mi-am cheltuit puterea pentru nimic și fără folos”?

Gândesc că noi pierdem binecuvântări dacă nu mergem pe urmele lui Dumnezeu în harul Său față de poporul Său, și dacă o facem, atunci trebuie să mergem umăr lângă umăr cu Ieremia. Alții aveau lucrarea lor departe în Babilonia. Dumnezeu Se gândește la ai Săi de acolo, însă prin faptul că ne alăturăm acestui profet, învățăm să cunoaștem harul inepeizabil care este în Dumnezeu acolo unde o inimă se încrede în El, în timp ce noi vedem totodată că necazurile inimii omenești devin tot mai mari, ca și cum harul acela ar fi fost prezentat în zadar.

Prin câte stări felurite a trecut omul acesta al lui Dumnezeu începând din timpul când cu bucurie a luat parte la Paștele din zilele lui Iosia, până când a văzut devastările pe care el le descrie așa de emoționant în Plângerile lui Ieremia pentru inimi ca și cum ar fi a lui: „Șuvoaie de apă îmi curg din ochi din cauza prăpădului fiicei poporului meu.”

Așa cum am remarcat, toți aceia care prin voia lui Dumnezeu au slujit înaintea de el neamului lor au văzut roadele muncii lor. Însă la niciunul din ei nu găsim aceeași măsură de sensibilitate a sufletului. Dumnezeu l-a păstrat pe Ieremia pentru ziua Lui și i-a dat o inimă pentru lucrarea Sa, o inimă greu încercată, dar era una care putea să plângă pentru suferința lui Israel. Profetul acesta era și expresia inimii lui Dumnezeu față de poporul Său. „Cum să te părăsesc, Efraime?”, era vorbirea Domnului, și profetul era ca dovadă a harului lui Dumnezeu.

Dacă privim în urmă la istoria Bisericii, vedem o trezire permanentă a unuia după altul, pentru ca nevoile Bisericii să fie satisfăcute. Duhul lui Dumnezeu acționează potrivit cu nevoile existente. Uneori s-au folosit mult unelte care nu erau caracterizate prin corectitudine în cunoaștere și nici prin curăție în umblare (mă refer la faptul dacă noi le evaluăm prin Cuvânt cu privire la legăturile lor). Nu mă îndoiesc că în ultimele zile ale creștinismului – oricât de generoasă ar fi mâna lui Dumnezeu în a dărui inimi ca a lui Ieremia – decăderea va fi așa de mare, că lucrarea în acesta își va lăsa rar urma, chiar dacă ea este făcută prin caracterul cel mai devotat. Cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât mai mult va fi pe de o parte perseverența slujirii și pe de altă parte inutilitatea ei în ochii oamenilor.